

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko E. spółce akcyjnej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 20 grudnia 2023 r., I AGa 138/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego E. S.A. w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że „uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzono w sposób naruszający fundamentalne zasady postępowania sądowego, bowiem sąd w istocie nie dokonał samodzielnej oceny prawnej - a jedynie przytoczył *in extenso*

uzasadnienie innego orzeczenia, w miejsce zaprezentowania własnego toku rozumowania.”

Ponadto podniósł, że „w uzasadnieniu brak jest natomiast jakiejkolwiek analizy prawnej odnoszącej się do sygnalizowanej przez apelującego kwestii szkody ewentualnej. Zwięzłość wywodu w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a w zasadzie jego brak nakazuje stwierdzić, że Sąd II instancji nie rozpoznał w pełni zarzutu naruszenia prawa materialnego podniesionego w apelacji, ani tym bardziej, że ponownie rozpoznał sprawę dokonując własnej oceny prawnej. Należy w tym miejscu zasignalizować, że z uwagi na fakt, że Sąd Apelacyjny nie przyjął za własne oceny prawnej Sądu I instancji, koniecznym była ponowna wykładnia przepisów prawa oraz dokonanie subsumpcji.”

Jednocześnie w ocenie skarżącego, „uzasadnienie wyroku Sądu II instancji zawiera także wewnętrzne sprzeczności. Sąd Apelacyjny bowiem stwierdził, że wykazanie szkody w postaci *lucrum cessans* z natury rzeczy ma charakter hipotetyczny”, przy jednoczesnym wskazaniu, że: „powód udowodnił wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, o których mowa w art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. tj. nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwanego, szkodę w postaci utraconych korzyści, które nie mają charakteru hipotetycznego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwanego a powstałą szkodą”.

Skarga kasacyjna nie była oczywiście uzasadniona.

Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić "na pierwszy rzut oka", bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

O oczywistej zasadności skargi nie świadczy podana przez skarżącego okoliczność nierozpoznania przez Sąd zarzutu naruszenia prawa materialnego podniesionego w apelacji. Przypomnieć należy, że według utrwalonego w judykaturze poglądu, z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji, nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (wyroki SN: z 4 września 2014 r., I PK 25/14; z 7 czerwca 2024 r., II CSKP 1176/22. postanowienie SN z 23 maja 2018 r., III CSK 4/18). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny rozważył kwestię naruszenia art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię wskazanych przepisów i w konsekwencji uznanie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę w postaci utraconych korzyści jakie poniósł powód i podzielił w tym zakresie ocenę przyjętą przez Sąd pierwszej instancji.

Nie jest uprawniona teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w związku z tym, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawarł elementów związanych z wyjaśnieniem podstawy prawnej, przez co zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (postanowienia SN: z 16 listopada 2022 r., I CSK 2887/22; z 24 maja 2022 r., I CSK 1434/22). Wbrew ocenie skarżącego analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje na istnienie uchybień konstrukcyjnych, które uniemożliwiają jednoznaczne określenie podstawy faktycznej sprawy i stanowiska prawnego przyjętego w sprawie przez Sąd Apelacyjny. W związku z tym nie ma podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na oczywistość naruszeń wykazanych przepisów.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[SOP]

[r.g.]